

"Târikü'd-dünya ehl-i riyazetin arzu ve kabul ettikleri ruhanî, cinnî hüddamlar bana her gün, hem aç olduğum zamanda ve yaralı olduğum vakitte en güzel ilâç getirirler, hakiki ihlâs için kabul etmemeğe kendimi mecbur biliyorum." İzah eder misiniz?

"Nasıl ki Risale-i Nur'u ve hizmet-i imaniyeyi, dünyevî rütbelerine ve şahsım için uhrevî makamlarına âlet yapmaktan sırr-ı ihlâs şiddetle beni men ettiği gibi; öyle de kendi şahsımın istirahatine ve dünyevî hayatımın güzelce, zahmetsiz geçmesine, o hizmet-i kudsiyeyi âlet yapmaktan cidden çekiniyorum. Çünkü, uhrevî hasenatın bâkî meyvelerini fâni hayatta cüz'î bir zevk için sarf etmek, sırr-ı ihlâsa muhalif olmasından, kat'iyen haber veriyorum ki, târikü'd-dünya ehl-i riyâzetin arzu ve kabul ettikleri ruhânî, cinnî hüddamlar bana her gün, hem aç olduğum zamanda ve yaralı olduğum vakitte en güzel ilâç getirirler, hakikî ihlâs için kabul etmemeye kendimi mecbur biliyorum."

"Hattâ berzahtaki evliyadan bir kısmı temessül edip bana helva baklavaları hizmet-i imaniyeye hürmeten verseler, yine onların elini öpüp kabul etmemek ve uhrevî, bâkî meyvelerini dünyada fâni bir surette yememek için, nefsim de kalbim gibi kabul etmemeye rıza gösteriyor. Fakat kast ve niyetimiz olmadan, inayet cihetinde gelen bereket gibi ikrâmât-ı Rahmâniye, hizmetin makbuliyetine bir alâmet olduğundan, nefs-i emmâre karışmamak şartıyla ruhumla kabul ederim. Her neyse, bu mesele bu kadar kâfi."⁽¹⁾

Bu paragrafta özetle ahiretin daimi ve ebedi nimetlerinin, bu geçici ve fani dünyada yenilmemesi ve heba edilmemesi gerektiği ifade ediliyor.

Çünkü, ahiret sevaplarının ebedi meyve ve neticesini, fani ve geçici dünya hayatında basit bir zevk için heba etmek, sırr-ı ihlâsa muhaliftir. Yani ihlas ile hareket eden birisi dinini dünyaya alet etmez, dinini dünyevi istikbal ve rahatlık için kullanmaz, ahiret kazanımlarını fani şeylere yatırım olarak sarf etmez, sarf ederse ahiretine yazık etmiş olur.

Târikü'd-dünya, yani dünyasını ahiret hesabına terk etmiş, **ehl-i riyâzetin arzu ve kabul ettikleri ruhânî, cinnî hüddamlar**, yani heva ve arzularını terk ederek

velayet makamına ıkmiş insi ve cinni evliyalar ya da ahiret hizmetinde bulunanlar, bana her gün, hem a olduğum zamanda ve yaralı olduğum vakitte en güzel ilâçları ve hediyeleri getirselere, hakikî ihlâs için kabul etmemeye kendimi mecbur biliyorum. Ben gözümü ahirete dikmişim, dünyaya beş para değer vermem ve ahirette alacağım mükafatları dünyada heba ettirmem, demek istiyor.

(1) bk. [Emirdaė Lâhikası-II, 9. Mektup.](#)